

פרשות אחרי מות קדושים

א. קדושה היא נשגבות. קדוש הוא מה שנבחר מאחרים, נבדל מהם. קדושתו של עם ישראל נגזרת מבחירת אלהים בו, ומותנית במעשיו היומיומיים: בדרך בה אנו מדברים זה עם זה, באופן בו אנו נוהגים במחוסרי היכולת שלצידנו, וביחסנו לזרים אשר בקרבנו.

ב. (לג) וכי יגור אתך גר בארצכם לא תונו אתו: (לד) כאזרח מקם יהיה לכם הגר הגר אתכם ואהבת לו כמוך כי גרים הייתם בארץ מצרים אני ה' אלהיכם: [ויקרא יט, 33 - 34]

ג. מזכרונו ההיסטורי כגרים אנו לומדים לפקוח עינינו לזרות של אחרים בתוכנו, גם כשאנחנו כבר בבית. מזכרונו ההיסטורי כגרים אנו לומדים לכרות אזנינו אל הקולות השונים, השרים בתוך המקהלה שלנו. מזכרונו ההיסטורי כגרים אנו לומדים לראות את הזר בזרותו, ולכבדו בכך.

ד. סלמאן מצאלחה

אני כותב עברית

אני כותב בלשון העברית,
שבשבילי איננה שפת אם, כדי
ללכת לאבוד בעולם. מי שלא
הולך לאבוד לא ימצא את השלם.
כי אותן האצבעות בכף הרגל
לכלם. ואותו אגודל שהולך
בצד עקב.

ועברית, לפעמים, אני כותב
כדי לסנן את הדם שנגר
ללא הרף מן הלב. הוא תמיד כזה.
חדרים יש בשפע בארמון שבנייתי
בתוך בית החזה. ואולם,
הצבעים של הלילה שנמרח
על קירות חשופים, מתקלפים
בלי לדעת מהו כל
הפלא הזה.

ואני כותב עברית, כדי ללכת
לאבוד בדברי. ובין השאר, גם למצא
קצת ענין למדרך הרגלים.
עוד לא תמו צעדי. מה רבים
השבילים שחרשתי. נחרתו בידי.
עוד אשא את רגלי בידיים.
ואפגוש בהרבה אנשים. וכלם
אעשה ידידי. מיהו זר? מי רחוק וקרוב?
אין זרות בהבלי העולם.
כי זרות, על פי רב,
יש בלב האדם.